

Erstatning i de Tilfælde. Jeg skal i øvrigt meget gerne, naar Lejlighed maatte gives mig dertil, drøfte dette Forhold yderligere med det ærede Finansudvalg inden tredie Behandling af Finansloven.

J. H. Jensen: Jeg kan selvfølgelig ikke andet end takke det ærede Finansudvalg saavel som den højtærede Minister for den Velvillie, hvormed de have modtaget Andragendet fra Fisker Mortensen. Desuagtet maa jeg meget beklage, at Udvalget ikke er gaaet et Skridt længere, end det er. Udvalget har ment at maatte holde sig til kun at give Erstatning for det Tab, Fiskeren har lidt ved Sagsomkostningerne, medens det ikke har ment at kunne give nogen Erstatning for det lidte Næringstab. Jeg indrømmer, at det kan være noget vanskeligt for Udvalget at sætte sig ind i, hvor stort Næringstabet har været, skønt det temmelig nøje er specificeret af Andrageren, og efter Oplysninger, jeg har modtaget fra andre Fiskere, er det jo dokumenteret, at det virkelig forholdt sig saaledes. Men jeg forstaa, at Udvalget er gaaet ud fra, at der foreligger en Misforstaaelse fra Fiskerens Side, og det samme er den højtærede Landbrugsminister gaaet ud fra, saa at Fiskeren altsaa skulde have forsømt at bruge de Ruser, han havde Lov til at bruge. Jeg ser ogsaa, at Domstolene, i hvert Fald i første Instans have dømt ud fra samme Motivering. Jeg maa sige, det har været mig aldeles uforstaaeligt, og jeg kan ikke tænke mig, at ret mange Rigsdagsmænd kunne forstaa dette Forhold. Fiskerikontrolløren kommer og konfiskerer Ruserne, i 2den Omgang tager han Herredsfogden med, og de burde — om de have gjort det, er et andet Spørgsmaal — have maalt Ruserne for derved nøje at blive klare over, om disse Redskaber vare i Overensstemmelse med Loven. Men efter at Kontrolløren har slaaet dette fast sammen med Herredsfogden, at det er en ulovlig Handling, Fiskeren har foretaget sig, idet han fiskede med ulovlige Redskaber, siger han: Men bliv kun ved at drive den ulovlige Handling! Jeg kan ikke vide, om det skal være denne Retsorden, der skal indføres i Danmark, saa at for Fremtiden, naar en Politimester paataaler, at en Mand foretager sig en ulovlig Handling, kan han sige til ham: Det er en ulovlig Handling, du foretager, min Ven, men fortsæt du bare med den! Nej, enten maa det være en lovlig Handling, en Mand foretager sig, og saa maa han blive ved dermed,

eller ogsaa er det en ulovlig Handling, og saa maa den stoppes. Men det er i hvert Tilfælde det sidste, Herredsfogden og Ministeren har gjort. De have sat en Konfiskationsplombe paa hans Redskaber og derved konstateret, at det Redskab var ulovligt efter deres Formening. Men saa forstaaer jeg ikke at der er Mening i at sige, at Manden kan vedblive at bruge Redskaberne. Men, selv bortset derfra, er det i hvert Tilfælde sikkert, som jeg ogsaa oplyste ved Finanslovens 1ste Behandling, at det Redskab, som Herredsfogden tog med sig ind paa Herredskontoret og havde liggende der i mange Herrens Tider, kunde han ikke bruge, og dette har altsaa været et Tab for ham.

Imidlertid er det ikke min Agt nu paa ny at komme ind paa Sagens Enkelt-heder. Jeg omtalte den temmelig omstændeligt ved første Behandling af Finansloven, og jeg skal derfor indskrænke mig til at henvise til, hvad jeg den Gang udtalte, og som, efter de Oplysninger, jeg har faaet siden, er i fuldstændig Overensstemmelse med Sandheden. Jeg har siden den Gang talt med mange Fiskere om Sagen foruden dem, jeg havde talt med i Forvejen, og det reelle Resultat, jeg er kommen til, er da dette, at Sagen for en Del er henvist til Landbrugsministeren, og at han har taget velvilligt mod den. Jeg hører, at den ærede Minister har en lidt anden Opfattelse end Udvalget og mener, at Erstatningen ikke blot skal gives for Procestab, men ogsaa for Næringstab, og det kan jeg ikke andet end billige. Jeg vil haabe, at dermed er sagt, at Erstatningen bliver noget større, end Udvalget havde ventet, og jeg er vis paa, at Udvalget aldrig vilde dadle Ministeren for, at den bliver noget større. Den ærede Minister omtalte, at Manden havde stillet store Krav til at begynde med. Det er vist ganske rigtigt, han stillede vist temmelig store Krav, da han første Gang kom til Regeringen, men jeg mener, der er noget, der taler til Undskyldning for denne Mand. Naar han paa en saadan Maade, jeg havde nær sagt, bliver hundset og forfulgt, som han er bleven, kan han gerne blive lidt bitter i Sindet, og naar han saa endelig en Gang faar Retten paa sin Side, kan man godt forstaa, at han mener, at han har Ret til at faa al Tort og Lidelse nogenlunde erstattet. Jeg er tilbøjelig til at tro, at selv om der blev budt denne Mand de 8—9,000 Kr., der har været paa Tale, har han ikke Lyst til at faa den Omgang en Gang til, som han maatte døje af de Autoriteter, som